Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 6. oktobra 2020*

„Predhodno odločanje – Elektronska komunikacijska omrežja in storitve – Direktiva 2002/20/ES – Člen 13 – Pristojbina za pravice uporabe radijskih frekvenc – Nacionalni sektorski predpisi, ki za rezervacijo javnih radijskih frekvenc določajo pristojbino – Nacionalni predpisi, ki za podelitev upravnih koncesij za javno dobro določajo davek na prenose premoženja“

V zadevi C-443/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (vrhovno sodišče Baskije, Španija) z odločbo z dne 24. aprila 2019, ki je na Sodišče prispela 7. junija 2019, v postopku

Vodafone España SAU

proti

Diputación Foral de Gipuzkoa,

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi L. S. Rossi, predsednica senata, J. Malenovský (poročevalec) in N. Wahl, sodnika,

generalni pravobranilec: G. Pitruzzella,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Vodafone España SAU J. L. Buendía Sierra, E. Gardeta González in J. Viloria Gutiérrez, abogados,

– za Diputación Foral de Gipuzkoa J. L. Hernández Goicoechea, abogado, in B. Urizar Arancibia, procuradora,

– za špansko vlado najprej S. Jiménez García in A. Rubio González, nato S. Jiménez García, agenta,

– za Evropsko komisijo J. Rius in L. Nicolae, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: španščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 13 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/20/ES z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 337), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/140/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 (UL 2009, L 337, str. 37) (v nadaljevanju: Direktiva 2002/20).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Vodafone España SAU in Diputación Foral de Gipuzkoa (pokrajinska vlada province Gipuzkoa, Španija) v zvezi z davkom, za katerega je bila ta družba zavezana iz naslova upravne koncesije za pravico izključne uporabe javnih radijskih frekvenc, ki ji je bila dodeljena.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 18, 30 in 32 Direktive 2002/20 je navedeno:

„(18) Splošna odobritev naj vsebuje samo pogoje, ki so značilni za področje elektronskih komunikacij. Zanj naj ne veljajo pogoji, ki se že uporabljajo na podlagi druge obstoječe nacionalne zakonodaje, ki ni značilna za področje elektronskih komunikacij. […]

[…]

(30) Ponudnikom elektronskih komunikacijskih storitev se lahko naložijo upravne pristojbine za financiranje dejavnosti nacionalnega regulativnega organa pri upravljanju odobritvenega sistema in za podeljevanje pravic uporabe. […]

[…]

(32) Poleg upravnih pristojbin se lahko zaračunavajo tudi pristojbine za uporabo radijskih frekvenc in številk, s čimer bi se zagotovila optimalna uporaba takih virov. Take pristojbine naj ne ovirajo razvoja inovativnih storitev in konkurence na trgu. […]“

4 Člen 1(1) te direktive določa:

„Cilj te direktive je vzpostavitev notranjega trga elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev z uskladitvijo in poenostavitvijo predpisov in pogojev za odobritve, s čimer bi se omogočilo zagotavljanje teh omrežij in storitev v celotni Skupnosti.“

5 Člen 3 navedene direktive, naslovljen „Splošna odobritev za elektronska komunikacijska omrežja in storitve“, v odstavku 2 določa:

„Za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij ali elektronskih komunikacijskih storitev lahko velja samo splošna odobritev, ne da bi to posegalo v posebne obveznosti iz člena 6(2) ali v pravice uporabe iz člena 5. […]“

6 Člen 6 te direktive, naslovljen „Pogoji, ki veljajo za splošno odobritev in za pravice uporabe radijskih frekvenc in številk, ter posebne obveznosti“, določa:

„1. Za splošno odobritev za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev ter pravice uporabe radijskih frekvenc in pravice uporabe številk lahko veljajo samo pogoji iz Priloge. Taki pogoji so nediskriminatorni, sorazmerni in pregledni ter v primeru pravic uporabe radijskih frekvenc skladni s členom 9 [Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21/ES z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (Okvirna direktiva) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 349)].

[…]

3. Splošna odobritev vsebuje samo pogoje, ki so značilni za to področje in določeni v Delu A priloge, niso pa prevzeti pogoji, ki veljajo za podjetja na podlagi druge nacionalne zakonodaje.

4. Države članice ne prevzemajo pogojev splošne odobritve, kadar podelijo pravico uporabe radijskih frekvenc ali številk.“

7 Člen 12 Direktive 2002/20, naslovljen „Upravne pristojbine“, v odstavku 1 določa:

„Vse upravne pristojbine, naložene podjetjem, ki zagotavljajo storitev ali omrežje na podlagi splošne odobritve, ali podjetjem, ki jim je bila dodeljena pravica uporabe:

(a) skupaj pokrivajo samo upravne stroške, ki bodo nastali z upravljanjem, nadzorom in uveljavitvijo sheme splošnih odobritev in pravic uporabe ter posebnih obveznosti iz člena 6(2), ki lahko vključujejo stroške mednarodnega sodelovanja, usklajevanja in standardizacije, analize trga, nadzorovanja izpolnjevanja in drugega tržnega nadzora in tudi stroške regulativnih dejavnosti, ki vključujejo pripravo in uveljavitev sekundarne zakonodaje in upravnih odločb, na primer odločb o dostopu in medsebojnem povezovanju, in

(b) se naložijo posameznim podjetjem objektivno, transparentno in sorazmerno, kar zmanjša dodatne stroške upravljanja in pripadajoče dajatve na najmanjši možni obseg.“

8 Člen 13 te direktive, naslovljen „Pristojbine za pravice uporabe in za pravice do vgradnje naprav“, določa:

„Države članice lahko ustreznemu organu dovolijo, da naloži pristojbine za pravice uporabe radijskih frekvenc ali številk ali za pravice do vgradnje naprav na, nad ali pod javnim ali zasebnim zemljiščem, ki odražajo potrebo po zagotovitvi optimalne uporabe teh virov [ki naj bi zagotovile optimalno uporabo teh virov]. Države članice zagotovijo, da so take pristojbine objektivno utemeljene, transparentne, nediskriminacijske in sorazmerne glede na njihov predvideni namen, ter upoštevajo cilje iz člena 8 Direktive 2002/21/ES […].“

9 Priloga k Direktivi 2002/20 določa:

„[…]

A. Pogoji, ki se lahko navezujejo na splošno odobritev

[…]

2. Upravne pristojbine v skladu s členom 12 te direktive.

[…]

B. Pogoji, ki se lahko navezujejo na pravice uporabe radijskih frekvenc

[…]

6. Pristojbine za uporabo [Pravice uporabe] v skladu s členom 13 te direktive.

[…]“

Špansko pravo

Predpisi v zvezi s telekomunikacijami

10 Z Ley 32/2003 General de Telecomunicaciones (splošni zakon 32/2003 o telekomunikacijah) z dne 3. novembra 2003 (BOE št. 264 z dne 4. novembra 2003, str. 38890, v nadaljevanju: LGT 2003) so bile v špansko pravo prenesene direktive s področja telekomunikacij, ki so bile sprejete v letu 2002 in med katerimi je Direktiva 2002/20.

11 Člen 49 tega zakona določa:

„1. Operaterji in imetniki pravic uporabe javnih radijskih frekvenc ali številskih virov plačajo pristojbine, določene v pravnem redu.

2. Namen teh pristojbin je pokritje:

(a) upravnih stroškov, ki nastanejo pri regulativnih dejavnostih v zvezi s pripravo in uveljavitvijo sekundarne zakonodaje Skupnosti in upravnih aktov, kot so akti o medsebojnem povezovanju in dostopu;

(b) stroškov upravljanja, nadzora in izvajanja ureditve, določene v tem zakonu;

(c) stroškov upravljanja, nadzora in izvajanja pravic prostorske uporabe javnega dobra, pravic uporabe javnih radijskih frekvenc in številčenja;

(d) stroškov obveščanja, urejenega v členu 6 tega zakona;

(e) stroškov mednarodnega sodelovanja, usklajevanja in standardizacije ter analize trga.

3. Brez poseganja v določbe odstavka 2 je namen pristojbin, določenih za uporabo javnih radijskih frekvenc, številčenja in javnega dobra, potrebnega za vzpostavitev elektronskih komunikacijskih omrežij, zagotovitev optimalne uporabe teh virov ob upoštevanju vrednosti in omejene razpoložljivosti virov, katerih uporaba se odobri. Te pristojbine morajo biti nediskriminatorne, transparentne in objektivno utemeljene ter sorazmerne glede na svoj namen. Prav tako morajo spodbujati izpolnitev ciljev in spoštovanje načel, določenih v členu 3, pod pogoji, ki se določijo s predpisi.

[…]“

12 Vsebina te določbe je bila v bistvu povzeta v člen 71 Ley 9/2014 General de Telecomunicaciones (splošni zakon 9/2014 o telekomunikacijah) z dne 9. maja 2014 (BOE št. 114 z dne 10. maja 2014, str. 35824, v nadaljevanju: LGT 2014).

13 Priloga I k LGT 2014 vsebuje točko 3 z naslovom „Pristojbina za rezervacijo javne radijske frekvence“, katere odstavek 1, ki je v bistvu enak odstavku 1 točke 3 priloge I k LGT 2003, tako določa:

„Rezervacija, ki jo operaterji javnih radijskih frekvenc opravijo za izključno ali posebno uporabo v korist ene ali več oseb ali subjektov, je bremenjena z letno pristojbino v skladu s pravili, določenimi v tem odstavku.

Tržna vrednost uporabe rezervirane frekvence in dobiček, ki ga ima lahko upravičenec od nje, se upoštevata za določitev zneska, ki ga je davčni zavezanec dolžan plačati iz naslova te pristojbine.

[…]“

14 Točka 3, odstavek 6, priloge I k LGT 2014 določa:

„[…] Neplačilo pristojbine [za rezervacijo javnih radijskih frekvenc] lahko pripelje do začasnega preklica ali izgube pravice uporabe javnih radijskih frekvenc […].“

15 Člen 62 LGT 2014, ki v bistvu ustreza členu 45 LGT 2003, določa:

„[…]

Posebna uporaba javnih radijskih frekvenc je tista, ki se izvaja na frekvenčnih pasovih, primernih za deljeno uporabo, brez omejitve števila operaterjev ali uporabnikov ter s tehničnimi pogoji in za storitve, ki se vzpostavijo v posameznem primeru.

Izključna uporaba javnih radijskih frekvenc je tista, ki se izvaja z izključno uporabo ali z omejenim številom uporabnikov določenih frekvenc na istem fizičnem območju.

[…]

3. V primeru posebne uporabe frekvenčnih pasov, ki se odobrijo prek javnih elektronskih komunikacijskih omrežij, ki jih vzpostavijo ali upravljajo operaterji komunikacijskih omrežij, ima dodelitev pravic uporabe javnih radijskih frekvenc obliko splošne odobritve.

[…]

4. Dodelitev pravice uporabe javnih radijskih frekvenc ima obliko posamične odobritve v teh primerih:

(a) kadar gre za rezervacijo pravice posebne uporabe s strani radioamaterjev ali za rezervacijo pravice uporabe za druge uporabe brez gospodarske vsebine, za katero veljajo posebni predpisi, ki določajo tako posamično odobritev;

(b) kadar je pravica izključne uporabe dodeljena za opravljanje storitev z lastnimi zmogljivostmi vlagatelja, razen v primeru javnih uprav, ki zahtevajo uporabo javnega dobra.

5. V drugih primerih, ki niso zajeti v prejšnjih odstavkih, je treba za pravico izključne uporabe javnih radijskih frekvenc pridobiti upravno koncesijo. Dodelitev te koncesije je pogojena s statusom operaterja elektronskih komunikacij in z neobstojem ene od prepovedi oddaje naročil, ki jih ureja [Real Decreto Legislativo 3/2011 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos del Sector Público (kraljeva zakonska uredba 3/2011 o potrditvi prečiščene različice zakona o javnih naročilih) z dne 14. novembra 2011 (BOE št. 276 z dne 16. novembra 2011, str. 117729)].

[…]“

Predpisi o davku na prenose premoženja in overjene pravne posle

16 Člen 7(1) Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (prečiščena različica zakona o davku na prenose premoženja in overjene pravne posle), ki izhaja iz Real Decreto Legislativo 1/1993, por el que se aprueba el Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (kraljeva zakonska uredba 1/1993 o potrditvi prečiščene različice zakona o davku na prenose premoženja in overjene pravne posle) z dne 24. septembra 1993 (BOE št. 251 z dne 20. oktobra 1993, str. 29545), in člen 7(1) Norma Foral 18/1987, del territorio histórico de Gipuzkoa, del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (pokrajinski zakon zgodovinskega ozemlja Gipuzkoa 18/1987 o davku na prenose premoženja in overjene pravne posle) z dne 30. decembra 1987:

„Prenosi premoženja, ki so predmet davka, so:

[…]

(b) ustanovitev stvarnih pravic, posojil, jamstev, najemniških ali zakupnih pravic, zavarovanj in upravnih koncesij, razen če se te nanašajo na prenos pravice uporabe železniških infrastruktur ali stavb ali pristaniških in letaliških kompleksov.“

17 Člen 28(1)(b) Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (uredba o izvajanju splošnega zakona 32/2003 z dne 3. novembra o telekomunikacijah in uporabi javnih radijskih frekvenc), ki izhaja iz Real Decreto 863/2008, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (kraljeva uredba 863/2008 o potrditvi uredbe o izvajanju splošnega zakona 32/2003 z dne 3. novembra o telekomunikacijah in uporabi javnih radijskih frekvenc) z dne 23. maja 2008 (BOE št. 138 z dne 7. junija 2008, str. 26305), določa:

„Nacionalna agencija za radiokomunikacije lahko v okviru splošnega upravnega postopka […] prekliče odobritve za izključno uporabo javnih radijskih frekvenc iz teh razlogov:

[…]

(b) neplačilo davka na prenose premoženja in overjene pravne posle.

[…]“

18 Člen 2 Ley 58/2003 General Tributaria (zakon 58/2003 o splošnem davčnem zakoniku) z dne 17. decembra 2003 (BOE št. 302 z dne 18. decembra 2003, str. 44987) pojem „davek“ opredeljuje kot zahtevano dajatev „brez nasprotne dajatve, katere obdavčljivi dogodek so transakcije, dejanja ali dejstva, ki dokazujejo finančno sposobnost davčnega zavezanca“.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

19 Družba Vodafone España je telekomunikacijski operater, ki na španskem ozemlju opravlja storitve mobilne telefonije.

20 Družbi Vodafone España je bilo leta 2011 dodeljenih več koncesij za izključno uporabo javnih radijskih frekvenc za pas 2,6 GHz in je na podlagi točke 3 priloge I k LGT 2003 plačala pristojbino za rezervacijo javnih radijskih frekvenc. V skladu s pokrajinskim zakonom 18/1987 o davku na prenose premoženja in

overjene pravne posle je družba Vodafone España prav tako uporabila postopek obrnjene davčne obveznosti in plačala davek na prenose premoženja in overjene pravne posle (v nadaljevanju: davek na prenose premoženja).

21 Ker pa je družba Vodafone España menila, da je ta davek v nasprotju s pravom Unije, je v upravnem postopku zahtevala vračilo zneskov, ki jih je plačala iz naslova tega davka.

22 Ker je bil zahtevek družbe Vodafone España zavrnjen, je ta pri predložitvenem sodišču vložila ničnostno tožbo zoper odločbe o zavrnitvi tega zahtevka, pri čemer je v bistvu trdila, da obveznost plačila davka na prenose premoženja povzroči dvojno obdavčitev, ki je v nasprotju s členom 13 Direktive 2002/20, ker je zaradi istega dejstva, in sicer upravne koncesije za izključno uporabo javnih radijskih frekvenc, hkrati nastala obveznost plačila pristojbine za rezervacijo javnih radijskih frekvenc in davka na prenose premoženja.

23 Pokrajinska vlada pokrajine Gipuzkoa oporeka obstoju dvojne obdavčitve, pri čemer se opira na razlikovanje med pojmoma „pristojbina“ in „davek“ v španskem pravu. V bistvu trdi, da je obdavčljivi dogodek pristojbine za rezervacijo javnih radijskih frekvenc rezervacija javnih radijskih frekvenc za izključno uporabo, medtem ko se z davkom na prenose premoženja obdavči prenos premoženja, do katerega pride z dodelitvijo pravic izključne uporabe. Ta uprava meni, da člena 12 in 13 Direktive 2002/20 ne omejujeta možnosti držav članic, da poleg teh davčnih dajatev, na katere se nanašata ta člena, uvedejo druge vrste davčnih dajatev, kot sta davek na prenose premoženja in davek od dohodka pravnih oseb, k plačilu katerih so zavezani vsi operaterji.

24 Predložitveno sodišče meni, da je pravna ureditev javnih radijskih frekvenc v bistvu enaka splošni ureditvi, vzpostavljeni s členi od 84 do 104 Ley 33/2003, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (zakon 33/2003 o premoženju javnih uprav) z dne 3. novembra 2003 (BOE št. 264 z dne 4. novembra 2003, str. 20254), ki se uporablja za vse javno dobro španskih javnih uprav. To sodišče na podlagi tega sklepa, da telekomunikacijski operater, ki postane izključni ponudnik nekaterih frekvenc, dobi dejansko upravno koncesijo za uporabo javnega dobra, ki je iste narave, kot je ta iz člena 7(1)(b) pokrajinskega zakona 18/1987 o davku na prenose premoženja in overjene pravne posle, katere obseg pokriva, kot pri vsaki koncesiji, začasno izključno uporabo javnega dobra, preneseno v zameno za plačilo pristojbine.

25 Poleg tega bi bilo po mnenju predložitvenega sodišča mogoče dejstvo, da je neplačilo davka na prenose premoženja razlog za preklic odobritve uporabe javnih radijskih frekvenc, mogoče razumeti tako, da je plačilo davka na prenose premoženja – kakršen je bil namen nacionalnega zakonodajalca – *de facto* predhodni pogoj za koncesijo za pravico izključne uporabe javnih radijskih frekvenc.

26 Ker pa Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (vrhovno sodišče Baskije, Španija) meni, da se v sporu, ki poteka pred njim, postavljajo vprašanja glede razlage prava Unije, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 13 Direktive [2002/20] v povezavi – po potrebi – z drugimi dopolnilnimi določbami prava Unije razlagati tako, da nasprotuje temu, da Kraljevina Španija, natančneje zgodovinsko ozemlje Gipuzkoa, ki uživa davčno avtonomijo, telekomunikacijskemu operaterju – ki je že zavezanec za plačilo pristojbine [za rezervacijo javnih radijskih frekvenc] – za uporabo radijskih frekvenc nalaga plačilo [davka na prenose premoženja], ki se uporablja na splošno pri upravnih koncesijah za javno dobro, in sicer na podlagi pokrajinskih predpisov, ki urejajo to davčno dajatev?“

Vprašanje za predhodno odločanje

27 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13 Direktive 2002/20 razlagati tako, da nasprotuje temu, da država članica, katere predpisi določajo, da je pravica uporabe radijskih frekvenc predmet pristojbine za rezervacijo javnih radijskih frekvenc, za podelitev upravnih koncesij za to dobro dodatno naloži davek na prenose premoženja, s katerim se na splošno obdavčuje podelitev upravnih koncesij za javno dobro v skladu s predpisi, ki ne veljajo posebej v sektorju elektronskih komunikacij.

28 Najprej je treba navesti, da je v skladu s členom 1 Direktive 2002/20 cilj te direktive vzpostavitev notranjega trga elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev z uskladitvijo in poenostavitvijo predpisov in pogojev za odobritve, s čimer bi se omogočilo zagotavljanje teh omrežij in storitev v celotni Evropski uniji.

29 V ta namen Direktiva 2002/20 ne določa le pravil o postopkih podelitve splošnih odobritev ali pravic uporabe radijskih frekvenc ali številk in o vsebini navedenih odobritev, temveč tudi pravila o naravi – celo obsegu – denarnih izdatkov, povezanih s temi postopki, ki jih lahko države članice naložijo podjetjem v sektorju storitev elektronskih komunikacij (sodba z dne 17. decembra 2015, Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, točka 19 in navedena sodna praksa).

30 Natančneje, člen 12 Direktive 2002/20, naslovljen „Upravne pristojbine“, določa, da se ponudnikom elektronskih komunikacijskih storitev lahko naložijo upravne pristojbine za financiranje dejavnosti nacionalnega regulativnega organa pri upravljanju odobritvenega sistema in za podeljevanje pravic uporabe.

31 Poleg teh upravnih pristojbin člen 13 te direktive, naslovljen „Pristojbine za pravice uporabe in za pravice do vgradnje naprav“, državam članicam dovoljuje, da naložijo pristojbine za pravice uporabe radijskih frekvenc ali številk ali za pravice do vgradnje naprav na, nad ali pod javnim ali zasebnim zemljiščem, ki naj bi zagotovile optimalno uporabo teh virov.

32 Kot je razvidno iz ustaljene sodne prakse, države članice v okviru Direktive 2002/20 ne smejo naložiti drugih dajatev ali pristojbin za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev kot tistih, določenih v tej direktivi (glej v tem smislu sodbo z dne 17. decembra 2015, Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, točka 20 in navedena sodna praksa), in sicer tistih, navedenih v točkah 30 in 31 te sodbe.

33 V tem primeru se predložitveno sodišče na prvem mestu sprašuje, ali je kopičenje pristojbin v skladu s členom 13 Direktive 2002/20.

34 V zvezi s tem zadošča opozoriti, da je Sodišče razsodilo, da člen 13 Direktive 2002/20 ne izključuje kopičenja več pristojbin in tako ne nasprotuje nacionalnim predpisom, ki določajo naložitev pristojbine, katere namen je spodbujanje optimalne uporabe frekvenc, poleg druge pristojbine, s katero se uresničuje ta isti cilj, pod pogojem, da vse te pristojbine izpolnjujejo pogoje iz navedenega člena 13 (glej v tem smislu sodbo z dne 21. marca 2013, Belgacom in drugi, C-375/11, EU:C:2013:185, točka 48).

35 Na drugem mestu predložitveno sodišče meni, da davek na prenose premoženja iz postopka v glavni stvari v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja, ni opredeljen kot „pristojbina“, ki je edini pojem, na katerega napotuje člen 13 Direktive 2002/20, temveč kot „davek“.

36 V zvezi s tem je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da predložitveno sodišče v okviru preizkusa zadevne davčne dajatve ne sme biti vezano na opredelitev te dajatve v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja, in da se mora to sodišče opreti na objektivne značilnosti te dajatve (glej v tem smislu sodbo z dne 18. januarja 2017, IRCCS – Fondazione Santa Lucia, C-189/15, EU:C:2017:17, točka 29).

37 Zato okoliščina, da je v obravnavani zadevi davčna dajatev iz postopka v glavni stvari v skladu z nacionalnim pravom opredeljena kot „davek“, sama po sebi ni ovira, da ta davčna dajatev ne bi spadala pod člen 13 Direktive 2002/20.

38 Predložitveno sodišče se na tretjem mestu sprašuje, ali se lahko skladnost „davka“, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, z Direktivo 2002/20 izpodbija z okoliščino, da je ta davek urejen s predpisi, ki ne veljajo posebej za sektor elektronskih komunikacij.

39 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 6(3) Direktive 2002/20 v povezavi z uvodno izjavo 18 te direktive sicer določa, da splošna odobritev, ki zagotavlja pravico zagotavljanja elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev, vsebuje samo pogoje, ki so značilni za sektor elektronskih komunikacij, in ne pogojev, ki veljajo za podjetja na podlagi druge nacionalne zakonodaje, ki ne velja posebej za ta sektor.

40 Vendar kot je razvidno iz člena 6(4) Direktive 2002/20 v povezavi z deloma A in B Priloge k tej direktivi, so pravice uporabe radijskih frekvenc na eni strani in splošna odobritev na drugi predmet različnih postopkov, katerih pogoji niso enaki.

41 Posledično zahteve iz člena 6(3) Direktive 2002/20, ki se uporablja za splošno odobritev, ni mogoče razširiti na pristojbine iz člena 13 te direktive in zato okoliščina, da je pristojbina urejena v predpisih države članice, ki ne veljajo posebej za sektor elektronskih komunikacij, sama po sebi ne preprečuje uporabe te direktive niti, natančneje, njenega člena 13.

42 Na četrtem mestu se predložitveno sodišče sprašuje, ali dejstvo, da se davek na prenose premoženja uporablja za vse gospodarske subjekte, in ne le za ponudnike storitev elektronskih komunikacij, vpliva na uporabo člena 13 Direktive 2002/20 v sporu o glavni stvari.

43 V zvezi s tem je Sodišče sicer odločilo, da dajatev, zavezanci katere niso bili izključno operaterji, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja ali storitve, ali operaterji, ki imajo pravice iz člena 13 Direktive 2002/20, ob upoštevanju njenih značilnosti ni „pristojbina“ v smislu tega člena (glej v tem smislu sodbo z dne 4. septembra 2014, Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 36).

44 Vendar je Sodišče pojasnilo, da je bilo tako, ker obdavčljivi dogodek dajatve iz postopka v glavni stvari ni bil vezan na dodelitev pravic uporabe radijskih frekvenc ali številk ali pravic do vgradnje naprav na, nad ali pod javnim ali zasebnim zemljiščem (glej v tem smislu sodbo z dne 4. septembra 2014, Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 37), pri čemer okoliščina, da so bili z navedeno dajatvijo obdavčeni vsi gospodarski subjekti, za to ugotovitev ni bila odločilna.

45 Iz tega izhaja, da pristojbina, ki se uporablja za vse gospodarske subjekte, lahko spada pod člen 13 Direktive 2002/20, če je njen obdavčljivi dogodek vezan na dodelitev pravic uporabe radijskih frekvenc ali številk ali pravic do vgradnje naprav na, nad ali pod javnim ali zasebnim zemljiščem.

46 Tako pa je zlasti, kadar je zadevna pristojbina naložena podjetjem, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in storitve v zameno za pravico uporabe radijskih frekvenc (glej v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 2015, Base Company, C-346/13, EU:C:2015:649, točka 22).

47 V obravnavani zadevi se zdi, da iz nacionalnega prava, ki se uporablja, zlasti iz člena 45 LGT 2003, izhaja, da je dodelitev upravne koncesije za javne radijske frekvence nujen pogoj za pridobitev pravice izključne uporabe javnih radijskih frekvenc. Poleg tega je iz člena 28(1)(b) uredbe o izvajanju LGT 2003, kot je bila potrjena z kraljevo uredbo 863/2008, razvidno, da je neplačilo davka na prenose premoženja razlog za preklic odobritve take uporabe.

48 Tako je plačilo davka na prenose premoženja predhodni pogoj za pridobitev pravice uporabe radijskih frekvenc in zato ima ta „davek“ značilnosti pristojbine, naložene v zameno za to pravico, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče, ki je edino pristojno za razlago nacionalnega prava.

49 Če bi predložitveno sodišče, ob upoštevanju zgoraj navedenih elementov, ugotovilo, da davek na prenose premoženja spada pod člen 13 Direktive 2002/20, bi moralo preveriti, ali ta davek in dajatev za rezervacijo javnih radijskih frekvenc skupaj izpolnjujeta pogoje iz tega člena 13 (glej v tem smislu sodbo z dne 21. marca 2013, Belgacom in drugi, C-375/11, EU:C:2013:185, točka 48).

50 V zvezi s tem mora biti pristojbina za pravice uporabe radijskih frekvenc, ki jo države članice lahko uvedejo, objektivno upravičena, transparentna, nediskriminatorna in sorazmerna glede na njen predvideni namen ter mora zlasti upoštevati cilje, kot sta spodbujanje konkurence in učinkovita uporaba radijskih frekvenc (glej v tem smislu sodbo z dne 21. marca 2013, Belgacom in drugi, C-375/11, EU:C:2013:185, točka 46).

51 Iz člena 13 Direktive 2002/20 v povezavi z uvodno izjavo 32 te direktive je tudi razvidno, da mora pristojbina, ki je operaterjem telekomunikacijskih storitev naložena za uporabo radijskih frekvenc, slediti cilju njihove optimalne uporabe ter ne sme preprečiti razvoja novih storitev in konkurence na trgu (sodba z dne 21. marca 2013, Belgacom in drugi, C-375/11, EU:C:2013:185, točka 47).

52 Natančneje, glede načina določitve zneska pristojbine za uporabo radijskih frekvenc odobritev uporabe javnega dobra, ki je redek vir, njihovemu imetniku omogoča velike ekonomske dobičke in mu daje prednost v primerjavi z drugimi operaterji, ki prav tako želijo uporabljati in izkoriščati ta vir, kar upravičuje naložitev pristojbine, ki odraža zlasti vrednost uporabe zadevnega redkega vira (sodba z dne 21. marca 2013, Belgacom in drugi, C-375/11, EU:C:2013:185, točka 50 in navedena sodna praksa).

53 V teh okoliščinah cilj, da se zagotovi, da operaterji optimalno uporabljajo redke vire, do katerih imajo dostop, pomeni, da se znesek te pristojbine določi na primerni ravni, ki odraža zlasti vrednost uporabe teh virov, kar zahteva upoštevanje ekonomskega in tehnološkega položaja zadevnega trga (sodba z dne 21. marca 2013, Belgacom in drugi, C-375/11, EU:C:2013:185, točka 51 in navedena sodna praksa).

54 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 13 Direktive 2002/20 razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da država članica, katere predpisi določajo, da je pravica uporabe radijskih frekvenc predmet pristojbine za rezervacijo javnih radijskih frekvenc, za podelitev upravnih koncesij za to javno dobro dodatno naloži davek na prenose premoženja, s katerim se na splošno obdavčuje podelitev upravnih koncesij za javno dobro v skladu s predpisi, ki ne veljajo posebej v sektorju elektronskih komunikacij, kadar je obdavčljivi dogodek tega davka vezan na dodelitev pravic uporabe radijskih frekvenc, če ta pristojbina in ta davek skupaj izpolnjujeta pogoje, navedene v tem členu, zlasti pogoj sorazmernosti zneska, pobranega v zameno za pravico uporabe radijskih frekvenc, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

55 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) razsodilo:

Člen 13 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/20/ES z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/140/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009, je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da država članica, katere predpisi določajo, da je

pravica uporabe radijskih frekvenc predmet pristojbine za rezervacijo javnih radijskih frekvenc, za podelitev upravnih koncesij za to javno dobro dodatno naloži davek na prenose premoženja, s katerim se na splošno obdavčuje podelitev upravnih koncesij za javno dobro v skladu s predpisi, ki ne veljajo posebej v sektorju elektronskih komunikacij, kadar je obdavčljivi dogodek tega davka vezan na dodelitev pravic uporabe radijskih frekvenc, če ta pristojbina in ta davek skupaj izpolnjujeta pogoje, navedene v tem členu, zlasti pogoj sorazmernosti zneska, pobranega v zameno za pravico uporabe radijskih frekvenc, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Podpisi